

ячатиму обмарена сама собі розхристана
яристими намистами розкритими коранами
щоб вивести невольника з базару аж до пристані
поміж важкими хмарами й богами барабанними

та й повернуся повагом та й піднімуся сходами
крізь десять стін мурованих лица торкнуся пальцями
примарна ніби гурія сріблиста наче лодія
до самих брів закутана шовками самаркандськими

бо я йому єдина – зоря над ятаганам
княгиня сліз неспланих рабиня ймення власного
ой чом же я потурчилась чому побусурманилась –
для розкоші турецької для лакомства нещасного

* * *

ще на городі поралась Явдоха
ще ткався хміль у неї на плечі
ще під вікном твоя сорочка сохла
а потім дощ сорочку намочив

ще під дощем вирівнювалось жито
ще ти ходив без слова як святий
і все хотіло впасти і напитись
твоеї молододі німоти

а потім раптом вікна потьмяніли
бджола збрала в вузлики тепло –
то за городом змовились могили
щоб сніг ішов
щоб літа не було

* * *

Вертає ніч додому, в небеса –
Широким лугом, річкою вузькою.
Он перепілка вийшла із вівса –
До стежки притулилася щокою.